

[Udenrigsministeren]

kan sige nej på mandag og tirsdag i Maastricht, vi kan sige nej, når der på et tidspunkt skal være en folkeafstemning om det færdige resultat. Men vi skal ikke tro, at det, at vi eventuelt siger nej til syvende og sidst, betyder, at alle de andre siger: Det var vel nok ærgerligt, så må vi begynde forfra. Sådan fungerer det ikke, og det er vi nødt til at sige netop til dem, der går ud og taler om en tænkepause.

Vi har kunnet sige nej hele tiden, og det gode ved den måde, vi efterhånden har forhandlet dette her næsten på plads på, er, at vi i fællesskab i den meget grundige demokratiske proces, vi har været igennem, regering og Folketing i samarbejde, undervejs har taget stilling til, hvornår det var klogt at stå ubønhørligt fast på noget af det, der var vores udgangspunkt, og hvornår det var klogt at bøje af som følge af enten forhandlingsituationen eller ændringer i verden omkring os.

Det er også baggrunden for, at vi på nogle punkter giver andre mulighed for nogle undtagelsesregler, for det baner vejen for, at vi selv kan få det på nogle punkter. Det er den måde, vi har forhandlet på, og det er derfor, vi nu er ved at være tæt på et resultat, som blev beskrevet så positivt af hr. Svend Auken for et øjeblik siden.

Men jeg vil altså advare imod at tro, at vi, når vi til syvende og sidst skal tage stilling til det endelige resultat, som det tegner sig, kan få alle andre til at gå i stå, hvis vi finder ud af, at tingene skal gå i stå. Sådan fungerer Europa ikke, og heldigvis for det.

Gade (SF):

Man kunne godt fristes til at mene, at SF skulle have forlænget taletid med den enighed, der er mellem så mange andre partier, men jeg skal lade være med at anmode om det.

Jeg vil først kommentere statsministerens betragtninger om SF's vurdering af, at dette her bliver til bankdirektørernes, embedsmændenes og toppolitikernes EF. Jeg kan sige til statsministeren, at det, selv om statsministeren ikke troede, at det var alvorligt ment, faktisk er det EF, jeg ser fremover i denne model. Der er jo ikke kommet noget gennembrud for åbenhed, der er ikke kommet en reel begrænsning af Kommissionens magt, der er ikke givet en initiativret til f.eks. nationale parlamenter, som kunne medføre en anden udviklingsretning.

Jeg tror nok, at mit billede er bedre end statsministerens om, at det var kontoristernes EF; det tror jeg dog ikke passer.

Statsministeren havde nogle betragtninger om, at unionen er stendød. Den havde han også i 1986, og nu kan jeg forstå, den er bekræftet. Jeg ser frem til, at der i den kampagne, vi skal have, bliver konservative valgplakater, der hedder: Ja til økonomisk-monetær union og politisk union – unionen er stendød. Det er budskaber, der i deres klarhed måler sig med, jeg ved snart ikke hvad. Det er grumsede meldinger, der bliver givet, og jeg blev meget forvirret over, at jeg næsten synes, at hr. Svend Auken roste statsministeren for den betragtning. Jeg tror dog ikke, det kan dække over, at hr. Svend Auken nu også mener, at det argument kan bruges.

Jeg er også uenig med statsministeren, når han i sit første indlæg sagde: »Interessen for integration for integrationens egen skyld er dæmpet.« Vedtagelsen af en økonomisk-monetær union – de 77 sider – er faktisk et udtryk for, at mange kræfter i EF og altså også de toneangivende ønsker at få markeret integration for integrationens egen skyld, når det gælder en fælles valuta, og derfor burde konsekvensen, hvis statsministeren er imod det, faktisk være en modstand mod det.

Må jeg dernæst takke udenrigsministeren for markeringen af, at det er vigtige skridt og ikke er ligegyldige detaljer, vi diskuterer. Det synes jeg er vigtigt at der også er nogen der siger.

Hvad angår subsidiaritet, er jeg meget utryg ved, at udenrigsministerens vurdering ikke er den dækkende. Man kan sige, at vi overlader det til EF-Domstolen og dermed til EF-Domstolens vurdering af andre paragraffer i samspil med subsidiaritetsparagraffen, hvordan det skal virke. Men der indgår jo også, at effektivitet spiller en rolle i, hvordan subsidiaritet skal defineres, og her er jeg bange for, at centraliseringsargumenter også vil få en betydelig vægt, når de endelige afgørelser skal træffes.

Endelig vil jeg sige til udenrigsministeren, som jeg forstår er meget bekymret for lavedeludten, at nok ved jeg ikke, hvordan der lugter i udenrigsministerens boudoir, men jeg ved, at udenrigsministeren sidder i meget tilrøgede lokaler, så det kan jo godt være, at lugten i boudoiret ikke er bedre end lavedeludten.